

**Veselá apokalypsa**

**aneb**

**Jak Češi způsobili konec světa**

# Námět

## I. Zánik života na Zemi

Vynálezci v Cimrmanově ústavu vynalézají stroj času. Stane se to v den, kdy odlétá záchranná raketa Říp 2119 s posledními lidmi ze zničené planety Země.

Atmosféra je vypjatá, přátelé je nutí k odchodu, ale oni se rozhodují dokončit výzkum za každou cenu. Přátelé je opouští. Ve chvíli, kdy začnou otřesy země, stroj je dokončen. Není čas na kontrolu, nastoupí a spustí sekvenci. Stroj zmizí a Země zůstane pustá a mrtvá.

## II. Začátek konce světa

Vynálezci se objeví v nebi. Potkají své anděly strážné, kteří jim brání vstoupit do nebe, protože nezemřeli. Otázkou je, zda už začal konec světa. Andělé neví a uznají, že to je důležitá otázka. Jdou tedy společně za Osudem - za Sudičkami. Ti je pošlou za apokalyptickými jezdci. Ti nic neví a posílají je za Smrtí. Ta nic neví a pošle je za Beránkem. Objeví stádo ovcí a u nich Abraháma, Izáka a Jákoba. Ti je pošlou za Eliášem. Ten se zrovna projíždí po nebi s Janem Křtitelem v ohnivém voze. Vynálezci je stopnou a společně dojedou za Pannou Marií. Ta jim udělá čaj a hezky si popovídají. Ježíš je s apoštoly v hospodě.

## III. Hospoda u Hospodina

Ježíš s apoštoly večerí, vesele se baví a vypráví si vtipy. Je tam i Jidáš a pořád se omlouvá. Vstoupí vynálezci a nadnesou otázku konce světa. Strhne se diskuse, nakonec se hlasuje, je to 6 proti 6 a Ježíš se zdrží hlasování. Takhle to dopadne vždycky. Konec světa v nejbližší době nebude, ale nikomu to neříkejte. Vynálezci vyjdou ven a jsou zmateni, neví, co dál. Ujme se jich švarný myslivec. Radí jim, aby se šli podívat do knihovny.

## IV. Kniha života

Přijdou do rozsáhlé knihovny, kde jim Myslivec ukazuje různá tajemství. Drtivá většina knih je nadepsaná jmény lidí. Když potkají Knihovníka, Myslivec zmizí. Vědci rozmlouvají s Knihovníkem, ptají se ho na konec světa a ten jim ukáže prázdné regály. Cestou ven se chce jeden vědec podívat do své knihy. Nahlédne a zjistí, že tam není budoucnost. Když chtějí odejít z knihovny, všimnou si, že v postranní místnosti se nalézají zapečetěná kniha. Když se knihovník nedívá, knihu ukradnou a utečou. Opět se objeví Myslivec a radí jim knihu otevřít. Jakmile ji otevřou, vše se začne třást, ozvou se hlasy trubek a oni se ocitnou na Zemi.

## V. Otevřené hroby

Vědci vidí, jak ožívají mrtví, kostlivci postávají z hrobů. Když je zombie spatří, začnou je pronásledovat. Vyděšení vědci utíkají a bijí mrtvolu hlava nehlava. Zombií stále více a více přibývá, jsou v nejrůznějších historických kostýmech a jako za magnetem se táhnou za vědci. Utečou do kostela a vyšplhají až do věže. V nejvypjatější situaci se začnou modlit andělíčku můj strážníčku. Otevře se nebe a sestoupí Ježíš se 12 apoštoly a andělskými zástupy.

## VI. Poslední soud

Vědci jsou souzeni za krádež knihy života a za její otevření. Myslivec je u soudu jako korunní svědek a hrozně lže. Jako svědkové vystupují i zombie a stěžují si na násilí od vědců. Protože nemají na právníka, dostanou přiděleného Jidáše. Vypadá to s nimi nahnutě. Vědci jsou zkroušení, smutní a cítí se provinile. Při závěrečné řeči se Jidáš rozjede a mluví o lítosti. Milosrdný Bůh vědcům odpustí a poděkuje jim, že spustili konec světa, který tak dlouho odkládal.

## VII. Nová Země

Animace výtvarných děl na téma Nová Země, nebeský Jeruzalém.

# Postavy

## Hlavní postavy

---

### Albert Dreistein

Vynálezce Albert Dreistein je vedoucím vědeckým pracovníkem Cimrmanova ústavu, který zodpovídá za výzkum chronočástic. Spolupracuje se svým dlouholetým přítelem a kolegou Otto Vychrtlem. Je často rozcuchaný, nosí zásadně každou ponožku jinou, roztrhané kalhoty, bílý plášť a ruce má často od křídly. S vášní píše vzorce na tabuli a jedině, co ho dokáže odpoutat od výpočtů jsou krásné ženy. Je povahovým opakem Vychrtleho.

---

### Otto Vychrtle

Vědecký pracovník Cimrmanova ústavu pracující v oddělení výzkumu fotonů a optických soustav se kamarádí s Albertem. Ačkoliv má přidělenou jinou práci, často a rád se nechává strhnout Albertovým nadšením a spolu zkoumají na vlastní pěst. Jeho zjev je charakteristický rachitickou postavou, silnými brýlemi, nosí vždy košili a pečlivě vyžehlené oblečení. Je velice čistotný a žije asketicky. Jeho životní postoje jsou stoické, vášně a láska jsou pro něj něco zbytečného a rozptylujícího.

---

### Mína Skočdokumbálová

Uklízečka Mína Skočdokumbálová je bodrou, pracovitou a svědomitou osobou, která ovšem pro drsnější slovo nejde daleko. Trvá na zdravém selském rozumu, žije chudým, ale spokojeným životem, ví, kam patří, kde je její místo a nehodlá to nijak měnit. Postavou je tělnatou, silnou, ale nečekaně hbitou. Oblečena je v pracovním, ale vždy upravená - zástěra, volné šaty s krátkým rukávem, čelenka. Může být cizinka.

---

## Postavy pro děj významné

---

### Ježíš

Ježíš v civilu nosí rozpuštěné vlasy, džíny, překrásné volně splývající triko, sandály. V hospodě se pořád usmívá, je spokojený, veselý a na všechno odpovídá citáty z bible, vypráví vtipy. Při sestupu z nebe a při soudu se tváří přísně, asi jako Pantokrator ze starých ikon a má slavnostní soudcovský volně splývající hábit.

---

### Jidáš

Jidáš je mezi apoštoly neoblíbený a ví proč. Je zakomplexovaný, stále se omlouvá a chová se ponížene až patolízalsky. Nosí obnošené staré sako, záplatované kalhoty, vše velmi nevýrazné, běžové a šedivé. Vlasy má ulízané gelem na jednu stranu, hrbí se a je celkově dost nesympatický.

---

### Myslivec

Švarný Myslivec je fešák jako z pohádky. Má klasické myslivecké oblečení, krásný klobouk s pírkem, výrazný silný opasek, vše perfektně vyžehlené. Je to sympaták, ženy po něm šílí a muži

ho obdivují. Trpí komplexem vícecennosti, chvástá se, je sebejistý a sebevědomý, pravý chlapák a narcis. Neváhá o sobě i jiných lhát, je velmi výřečný a lstivý.

## Pozemšťané

---

### Pracovníci Cimrmanova ústavu (I. akt)

Vědci a vědkyně, kteří Alberta a Otta opustí a odejdou do rakety. Všichni jsou ulítlí. Alespoň tři osoby.

---

### Policisté (I. akt)

Pořádkové síly, které směřují a navádějí všechny obyvatele do rakety. Rozdělují lidi na významné a bezvýznamné. Mají na sobě polovojenské uniformy, na kterých je výrazný nápis: "Pománit a chrápat". Tváří se velice přísně, jsou drsní a nekompromisní.

---

### Žebrák pan Ezechiel(I. akt)

V šatech roztrhaných žebřák před dveřmi Cimrmanova ústavu. Když mu Otto dá drobák, prorokuje.

---

### Zombie (V. akt)

Zombie jsou všech různých podob, od historických až po současné, zachovalí i polorozpadlí. Jde především o české osobnosti, protože se to odehrává v okolí Řípu.

---

## Nebešťané

---

### Andělé (II. akt)

Tři strážní andělé vypadající jako ti od sv. Mikuláše doprovází tři hlavní postavy.

---

### Sudičky (II. akt)

Tři přadleny, tři hodné babičky na houpacích křeslech, předou, pletou svetýrek a klábosí.

---

### Apokalyptičtí jezdcí (II. akt)

Čtyři drsní motorkáři vypadající jako hardrocková kapela.

---

### Smrt (II. akt)

Vypadá stejně jako Smrťák ze Sedmé pečeti.

---

### Abrahám, Izák a Jákob (II. akt)

Praotcové mají vousy, pastýřské hábity a hole.

---

## Eliáš a Jan Křtitel (II. akt)

Eliáš nosí červené oblečení a je pomalovaný plameny. Vypadá jako automobilový závodník. Jan Křtitel nosí kraťasy a triko s nápisem Camel.

---

## Panna Maria a doprovod (II. akt)

Nosí překrásné zlatomodré královské oblečení. Je milá, vlídná, přívětivá a tu a tam řekne něco velmi přísného a pravdivého. V rámci královského doprovodu je dalších šest žen (Marie Magdalská, Marie Kleofášova, Marta, Zuzana, Veronika a Salome).

---

## Apoštolové a Evangelisté (III. akt)

Petr, Jakub, Jan, Ondřej, Filip, Bartoloměj, Matouš, Tomáš, Jakub Alfeův, Tadeáš, Šimon, Pavel Jsou oblečení podle svých atributů, které mohou mít na tričku, co nejvíce současně.

Petr - klíč

Jakub - mušle

Jan - orel

Ondřej - X kříž

Filip - kříž a koš s chleby

Bartoloměj - nůž na kůži, kůže

Matouš - sekyra

Tomáš - pravítko

Jakub Alfeův

Juda Tadeáš - kniha, svitek

Šimon - pila

Pavel - meč

Lukáš - býk, dělá hospodského

Marek - lev, dělá číšníka

---

## Knihovník (IV. akt)

Je šestikřídlý seraf, který mluví andělskou řečí. Má sněhobílé, zářivé oblečení celé poseté různými písmeny různých abeced.

# I. Zánik života na Zemi

Vynálezci v Cimrmanově ústavu vynalézají stroj času. Stane se to v den, kdy odlétá záchranná raketa Říp 2119 s posledními lidmi ze zničené planety Země.

Atmosféra je vypjatá, přátelé je nutí k odchodu, ale oni se rozhodují dokončit výzkum za každou cenu. Přátelé je opouští. Ve chvíli, kdy začnou otřesy země, stroj je dokončen. Není čas na kontrolu, nastoupí a spustí sekvenci. Stroj zmizí a Země zůstane pustá a mrtvá.

---

## Scéna 1: Cimrmanův ústav - před vchodem do ústavu

Otto přichází ráno do práce, jako vždy přesně v 7:55. Prochází publikem a před pódiem na schodech potká sedícího žebráka, který nahlas podřimuje. Otto mu do kelímku hodí drobák. Žebrák se probudí.

ŽEBRÁK: "Dnes je soudný den, pane profesore. Dnes to všechno skončí, všechno zanikne. Jen tři stateční a neohrožení hrdinové uniknou strašlivé zkáze. Jen tři!" (vstane a ožrale prská) "Rozumíte, pane profesore?"

OTTO: "Rozumím, pane Ezechieli, rozumím. Už musím jít. Hezký den vám přeji." (odejde do laboratoře)

ŽEBRÁK: (s povzdechem) "Nerozumí. Dneska nikdo nic nechápe, nikdo ničemu nerozumí. Ani profesóri nerozumí..." (klesne na schody)

Přichází Albert, jako obvykle pozdě, celý uspěchaný a umolousaný, ještě si na cestě čistí zuby.

ŽEBRÁK: "Dnes je soudný den, pane profesore. Dnes to všechno skončí, všechno zanikne. Jen tři stateční a neohrožení hrdinové uniknou strašlivé zkáze. Jen tři!" (opakuje s ještě větší naléhavostí) "Rozumíte, pane profesore?"

ALBERT: (nechápeavě s pěnou u huby) "Co? Už zase konec světa? Ále, co je mi do něj." (mávně rukou a odejde laboratoře)

Přijde Mína zamést před vchodem.

MÍNA: "Téda, tys tady zase nadělal, Ezoušku."

ŽEBRÁK: "Víš Míno, že dnes bude soudný den? Dnes skončí svět!" (potácí se)

MÍNA: "A to je jako důvod, abys tu nechal takovej svinčík? Koukej to po sobě uklidit, nebo tě vezmu tímhle koštětem." (rázně)

Žebrák si sebere kelímek a pár hadrů a zůstane civět na Mínu.

ŽEBRÁK: "Ty jsi ta vyvolená, ty jsi ta žena, která zachrání lidstvo, která přinese světu Nový Jeruzalém!"

MÍNA: (s rukama v bok, ale laskavě) "Jsi toho opravdu včera vypil moc, vid', drahoušku. Pojd' se opláchnout do koupelny, udělám ti kafe."

Oba odcházejí.

---

## Scéna 2: Cimrmanův ústav - laboratoř se strojem času

*Albert přichází k Ottovi do pracovny a nese si štos zmuchlaných papírů.*

ALBERT: "Podívej se na tyhle výpočty, Otto, myslím, že jsem na něco přišel."

OTTO: "Jo, hned se na to podívám. Jen tak mimochodem, víš, že dnes odlétá poslední raketa?"

ALBERT: "No a? Pokud se nám podaří dokončit tu naši chronomašinu, všechno bude zase fajn, nebo ne?"

OTTO: "Alberte, uznávám tvého génia, dalo by se říci, že dokonce věřím, že se nám podaří sestrojít stroj času, ale v časoprostorovém kontinuu tím můžeme nadělat dost velkou paseku, nemyslíš?"

ALBERT: "O to, milý Otto, právě jde. Přesně tak, uděláme pořádnou časoprostorovou paseku. Příroda v čudu, neobnovitelné zdroje fuč, obnovitelné zdroje na nic. Dokonce i Slunce se nám podařilo rozhodit tak, že má na sobě více skvrn, než dalmatin. Země je hin a nejbližší obyvatelná planeta je 4,35 světelných let daleko. Ty si myslíš, že my dva tady můžem ještě něco víc zkazit?"

OTTO: "Pravda. Ukaž to, dám to do počítače."

ALBERT: "Díky, půjdu si dát kafe." *(odejde a ve dveřích mine kolegyni)*

KOLEGYNĚ: "Otto, už musíme jít. Raketa za pár hodin odletí."

OTTO: "Počkej, musím ještě něco dodělat."

KOLEGYNĚ: "To myslíš vážně? Poslední šance opustit zničenou planetu a ty musíš něco dodělat?"

OTTO: "Marie, vždyť víš, co si o tom celém myslím. 4,35 světelných let v letící rakvi..." *(přitom stále ťuká do počítače)*

KOLEGYNĚ: *(v rozčilení vybuchne)* "Hlupáku! A já ti tolik věřila. Myslela jsem, že založíme na raketě nový život, že se věci změní, že budeme mít společnou budoucnost. A ty tady musíš ještě něco dodělat. Tohle je konec, rozumíš?"

OTTO: *(chladně)* "Rozumím."

*Marie odejde. Přichází další kolega.*

KOLEGA: "Dobrý den, pane kolego. Přišel jsem se s vámi rozloučit."

OTTO: *(vstane a podá ruku)* "Ach, pan kolega Heyhrobský, slovutný chemik. Bylo mi ctí."

KOLEGA: "I mě, i mě, pane kolego Vychrtle, slovutný vynálezče. Pořád tomu nesmyslu se strojem času věříte? Prý jste si prototyp složil v mládí z Merkuru."

OTTO: "Ach, to byla jen hračka proti našemu skutečnému prototypu. Vážený pane kolego, my nemusíme věřit, jsme přeci vědci. Máme s panem profesorem Dreisteinem solidní hypotézu, ba bych řekl dost slušnou teorii, stačí ji ověřit. Právě dnes bychom mohli učinit průlom, chystáme se stroj uvést do provozu."

KOLEGA: "No tak, to vám budu držet palce. Jak se říká, už musím letět. Sbohem."

OTTO: "Na shledanou, pane profesore, třeba se ještě shledáme."

*Kolega s úsměvem odchází a u toho kroutí hlavou. Přichází Albert. Když zazní hlášení, oba zpozorní.*

HLÁŠENÍ: "Na vědomost se dává, že v 10:00 odjíždí poslední autobus k Řípu, odkud odlétá raketa směrem k Nové Zemi. Je to poslední příležitost k odletu, opakuji, poslední příležitost."

ALBERT: "Asi tu zůstaneme jediný my dva blázni, vid? Co ty výpočty?"

OTTO: "My tu nezůstanem, Alberte, my to dokážem. Dej počítači chvílku, teď jsem tam zadal poslední údaj."

*Přichází poslední dva kolegové.*

1. KOLEGA: "Pánové, takže vy tu opravdu chcete zůstat a bídně zemřít?"

ALBERT: "Ano, moc toužíme si tady konečně zahrát minigolf v klidu a bez otrapů, jako jste vy dva."

2. KOLEGA: "Minigolf si klidně hrajte. My se na vás budeme smát z konce sluneční soustavy, až to tu s váma vybuchne."

ALBERT: "Tak to budu moc rád, až se budete koukat, protože doufám, že se vaším směrem vydá i tohle." (*ukáže prostředníček*)

1. KOLEGA: "Pojď, nechme ty nadutce tady."

*Kolegové udchází.*

OTTO: "Někdy mi přijde, že jsi nezdvořilý." (*sleduje počítač*)

ALBERT: "Ale prosím tě, jsou to pitomci. Dnes konečně, při zániku Země, jsem si to mohl dovolit, aniž by mě někdo z etické komise káral. Musím si to užít." (*znovu teatrálně ukazuje prostředníčky směrem k odchozím*)

OTTO: "Podívej, už mám výsledky. To vypadá slibně."

*Albert hledí do monitoru, přemýšlí, znovu se dívá a pak propukne v jásot.*

ALBERT: "Super, týjo, my to máme. Dokonalý. Excelentní práce, pane kolego. Hurá! Poletíme opravit minulost! Dokázali jsme to, všechno napravíme. Yes, yes, jó. Zachráníme Zemi, zachráníme lidstvo, změníme dějiny."

OTTO: "Ještě nám zbývá implementovat tvé výpočty do programu a můžem spustit sekvenci. Budem mít ale jen jeden pokus, pokud počítám správně."

ALBERT: "Jeden pokus stačí, jedna cesta do historie a všechno je zachráněno."

OTTO: "Do jakého roku poletíme? Co tam mám nastavit?"

ALBERT: "Dej tam rok, kdy se to všechno tak hrozně kazilo, ale kdy se to ještě dalo zvrátit. Dej tam třeba rok 2020. Nebo radši 2019, ať máme čas se zorientovat."

OTTO: "Dobrý nápad, jdu na to."

*Pánové jsou nahnuti nad počítačem a nevnímají, že přišla Mína uklízet. Popěvuje si lidové písničky, píská a ze zásuvky vypojí stroj času a zapojí do ní lux. Začne luxovat.*

ALBERT: "Míno, nešlo by to jindy? Snažíme se tady na něco soustředit."



*Mína se zakření a vypojí lux.*

MÍNA: "Tak já vám to tu přijdu uklidit tak za hodinku."

OTTO: "Míno, vy jste ještě tady?"

MÍNA: "A kde bych měla být?"

OTTO: "V autobusu? V raketě?"

MÍNA: *(se smíchem)* "Že vás nemá, pane, co já bych tam dělala? Starý uklízečky škoda nebude, v raketě bych měla akorát moc práce, víte jak je veliká? Já jsem spokojená tady."

*Otto s Albertem se na sebe nechápavě podívají.*

ALBERT: "To ti nebude vadit, až to tu vybuchne?"

MÍNA: "Vybuchne? Vy tu děláte výbušninu? Tak to tedy holenkové, prr. Já to po vás uklízet nebudu. Vy vědátoři si tady vymyslíte nějakou třaskavinu, která zadělá celou laboratoř a kdo to bude uklízet? No, kdo to zas bude uklízet? Mína! Kdo jiný?"

OTTO: *(k Albertovi)* "Ona je vážně poklad." *(k Míně)* "Ne nebojte se, Míno, nic tu nevybuchne, buďte klidná. Pan kolega myslel ten supervulkán v Mexiku, který má zničit celou planetu."

MÍNA: "Jo tohle. Co je mi do Mexika. V životě jsem tam nebyla. To můj nebožtík manžel, ten byl supervulkán. Když jsem něco přesolila, nebo připálila, hned soptil. Ale mě Mexičani nezajímaj, víte. Já mám radši pořádný a šikovný, český chlapy. Tak za hodinu." *(odejde)*

ALBERT: "To je ženská. Bude jí škoda."

OTTO: "To jo. Měli bychom ji vzít s sebou."

ALBERT: "Blázníš? K čemu nám bude uklízečka v roce 2019?"

OTTO: "Budeš se divit, ale práce uklízečky se celých 100 let nezměnila. Bude z nás tří vypadat nejméně podezřele."

ALBERT: "Tys byl vždycky lidumil. No tak jo. Snad se ten její zadek do stroje vejde."

*Vědci opět začnou pracovat, štelují stroj a programují.*

**Opona.**

---

## Scéna 3 - filmová sekvence Říp 2119

Filmová sekvence za doprovodu teskné hudby:

*Kamera (dron) se prolétá nad zničenou krajinou v okolí Řípu. Na kopci stojí velikánská raketa Říp 2119. Všude mlžno a kouřmo, spálená krajina plná odpadků, záběry harampádí, posprejovaných ruin, trosek. V hrané části policisté odvádějí vědce z Címrmanova ústavu do VIP oddělení. Žebráka Ezechiela násilím vlečou a pak pohodí na zem, protože sveřepě odmítá nastoupit. Davy se srocují u vchodu do rakety, všude je stres a fronta. Odpočet začíná. Poslední nastupují. Když raketa odstartuje, kouř se rozptýlí, je vidět zamžený kotouč Slunce plný skvrn.*

*V Címrmanově ústavu vědci horečně pobíhají a nervózně gestikulují. Diví se, že stroj nefunguje. Když přijde Mína, poukáže na fakt, že stroj není v zásuvce. Vítězoslavně ho zapojí do elektřiny, všichni tři nastoupí a spustí stroj, který se začne třást.*

*Ezechiel se po odletu rakety kouká do údolí, ve kterém doutnají trosky. Uvidí záblesk v Címrmanově ústavu, usměje se a se záběrem na jeho rozpraskanou tvář sekvence končí.*

## II. Začátek konce světa

*Vynálezci se objeví v nebi před nebeskou bránou. Potkají své anděly strážné, kteří jim brání vstoupit do nebe, protože nezemřeli. Otázkou je, zda už začal konec světa. Andělé neví a uznají, že to je důležitá otázka. Jdou tedy společně za Osudem - za Sudičkami. Ti je pošlou za apokalyptickými jezdci. Ti nic neví a posílají je za Smrtí. Ta nic neví a pošle je za Beránkem. Objeví stádo ovcí a u nich Abraháma, Izáka a Jákoba. Ti je pošlou za Eliášem. Ten se zrovna projíždí po nebi s Janem Křtitelem v ohnivém voze. Vynálezci je stopnou a společně dojedou za Pannou Marií. Ta jim udělá čaj a hezky si popovídají. Ježíš je s apoštoly v hospodě.*

---

### Scéna 1 - Před nebeskou bránou

*Na scéně jsou Albert, Otto a Mína a za každým z nich je strážný anděl, schovávají se za jejich zády. Stojí před zavřenou nebeskou bránou.*

OTTO: "Kde to jsme? Tohle nevypadá jako Země v roce 2019."

ALBERT: "Asi jsme v nějaké formě paralelního vesmíru. Nejspíš jsem zase udělal chybu v desetinné čárce. To mám za to, že jsem z matematiky na základce propadal."

MÍNA: "Žádný vesmír, profesůrci, tohle je nebe."

OTTO: "Hele anděl." (*ukáže na anděla za Albertem*)

ALBERT: "Kde? Za mnou?"

*Albert se prudce otočí a anděl se otočí s ním tak, aby mu zůstal za zády.*

OTTO: "Za tebou, pořád je za tebou."

ALBERT: "Kde? Ne, je za tebou, já ho vidím. Schovává se za tebou."

*Všichni tři se otáčejí jako na obrtlíku tak dlouho, až do sebe všichni tři andělé vrazí a spadnou na zem.*

MÍNA: "Hele, jsou tři. To budou asi andělíčci strážníčci."

ANDĚL MÍNY: "Tak dost kluci, už na nás přišli, už to asi neututláme."

OTTO: "Nikdy bych si nemyslel, že měla babička pravdu. Andělé strážní opravdu existují."

ANDĚL OTTY: "Jasně Otíku, od malinka jsem byl pořád s tebou. Víím o tobě všechno, všechno jsem s tebou prožil."

ALBERT: "No tak to je pěkně nechutný. To jsi mě sledoval i při tom, ehm, mých intimních chvílích?"

ANDĚL ALBERTŮV: (*pokyvuje*) "Takový je náš úkol. Pomáhat a chránit."

ALBERT: "Takže jsou to fízlové, já to věděl."

OTTO: "Uklidni se Alberte, jistě to má vědecké vysvětlení."

MÍNA: "Á mě to nevádí, že můj andělíček všechno viděl, já mám svědomí čisté."

ANDĚL MÍNY: "Opravdu?"

MÍNA: "No tak dobře, nejsem žádná svěřice, ale to nevadí. Já se umím modlit otčenáš. Spíš mi andělíčku můj strážníčku pověz, kde to jsme a co tady děláme."

ANDĚL MÍNY: "Abych pravdu řekl, nevím."

ANDĚL ALBERTŮV: "Jsme jen obyčejní andělé, ale řekl bych, že jsme oproti očekávání v nebi."

ANDĚL OTTŮV: "Je to dost divné, protože jste měli nejdřív zemřít, měli jsme vám přehrát film vašeho života, protáhnout vás tunelem a pak vést po schodech do nebeské čekárny. Je to nějak všechno mimo protokol."

OTTO: "Za to může asi náš stroj času. Vyřadil nás z časoprostorového kontinua a my teď vězíme v bizarní formě bezčasí."

ALBERT: "To jsme teda dopadli. Místo abychom napravili chyby lidstva, tak jsme skončili v pohádkové zemi s andělíčky. Už tady chybí jen čert a Mikuláš."

MÍNA: "Mě se to tu líbí. Hlavně, když tu nemusím uklízet. Tak půjdem dovnitř? Třeba tam toho Mikuláše potkáme."

ANDĚL MÍNY: "To by nešlo. Formálně nejste mrtví, takže do nebe nesmíte."

ALBERT: "Takže nás hodláte nějak zabít? Není vám to celé tak trochu podezřelé? Když už přistoupíme k variantě, že jsme opravdu v nebi, nemyslíte, že by tu někdo měl být?"

ANDĚL ALBERTŮV: "Bylo by to tak, kdybychom dali vědět." (*ukáže zvonek*) "Všechno se musí podle pravidel hlásit. Ale my jsme nezvonili, protože se to stalo tak, jak se to stát nemělo."

OTTO: "Takže dokud nezazvoníte, budeme tu trčet v bezčasí, bez odpovědí, bez cíle."

ANDĚL OTTŮV: "Byla by tu jedna naprosto výjimečná možnost. Mohli bychom zazvonit, kdyby tu byl pádný důvod."

OTTO, ALBERT, MÍNA: "Jaký důvod?"

ANDĚL OTTŮV: "Kdyby měl nastat, ehm..." (*polkne*)

OTTO, ALBERT, MÍNA: "Konec světa?"

*Anděl opatrně kývne a ostatní dva se na něj tázavě podívají.*

ALBERT: "Ale ten opravdu nastal. Stačí se podívat na Zemi. Podívejte se, jak to tam vypadá. Je jen otázkou času, kdy tam poslední lidé vymřou. Brzy vybuchne supervulkán a z planety zbydou jen pusté šutry putující vesmírem. Raketa Říp, ani nevím kolik, ztroskotá nejpozději na hranicích Oortova oblaku, protože prostě nemají dost paliva. Ani to těm chudákům neřekli. Může být situace zoufalejší?"

ANDĚL ALBERTŮV: "Ten člověk má pravdu. Nevíme, zda nastal konec světa. Jestli má být skutečně apokalypsa, měli bychom se jít alespoň zeptat."

ANDĚL OTTŮV: "Souhlasím."

ANDĚL MÍNY: "Já taky. Pojďme se zeptat sudiček."

*Vytáhnou zvonečky a sborově zazvoní. Brána se otevře a oni vstoupí do nebe.*

**Opona.**

---

## Scéna 2 - nebeská pouť - sudičky

*Tři babičky sedí na houpacích křeslech, předou, pletou, klábosí. Na pozadí zní příjemná swingová hudba. Přichází andělé a jejich svěřenci.*

SUDIČKA 1: "Tak vás tu máme děti. To je radosti na Starém Bělidle."

OTTO: "Tak Němcová měla taky pravdu?"

ALBERT: "Já nevím, já to nečetl. Já si myslel, že sudičky neexistují."

SUDIČKA 2: "Tedy vy jste vyrostli. A takoví chytří a vzdělaní jsou. Dokonce stroj času vynalezli."

SUDIČKA 3: "Jen ta naše Mína se moc neučila. Nechtělo se jí dělat domácí úkoly. Dotáhla to jen na uklízečku. A to jsem jí toho nadělila..."

MÍNA: "Já jsem spokojená babičko. Každý svého štěstí strůjce. Žila jsem, jak jsem žila a ničeho nelituju."

SUDIČKA 1: "Vidiš, já ti to pořád říkám, abys neměla tak velká očekávání. Lidi jsou i tak šťastní a to je v životě důležité."

SUDIČKA 2: "Pravda, pravda."

*Sudičky dále pletou, předou. Trapné ticho přeruší Otto.*

OTTO: "Ehm, chtěli jsme se vás, stařenky, na něco zeptat. Netušíte, jestli už nastal konec světa? Apokalypsa?"

SUDIČKA 1: "To my, jářku, nevíme. My známe jen osudy jednotlivých lidí. To se musíte jít zeptat apokalyptických jezdců. Běžte po sluchu a narazíte na ně co by dup."

ANDĚL OTTŮV: "Pěkně děkujeme babičky. Na shledanou."

SUDIČKY: "Na shledanou."

---

## Scéna 3 - nebeská pouť - apokalyptičtí jezdci

*Čtyři apokalyptičtí jezdci si leští motoriky. Vypadají drsně až děsivě. Na pozadí zní hard rock - Highway to Hell. Přichází andělé a jejich svěřenci.*

JEZDEC 1: "Hele vole, co to jde?"

JEZDEC 2: "Nevim, nějaký čoéci a vopeřenci."

JEZDEC 3: "No, jo. Zrovna jsem měl chuť na kuře. Podej mi brácho nůž, tohodle si zaříznu a voškubu."

JEZDEC 4: "Zapíchni všechny tři, dáme si je hned. Donesu autogen."

ANDĚL OTTŮV: *(kocká)* "V-v-vy-vy, j-jíte, anděl-l-y? G-g-grilujete j-he autogenem? T-to, se, p-přeci ne-ne-nesmí."

JEZDEC 1: "To říká kdo?"

JEZDEC 2: "Jo, ty vole. Já kuřecí moc rád. Dám si asi stehno."

*Jezdec plácne anděla po zadku, až poskočí. Andělé strachy utečou a jezdci se náramně smějí. Vědci jsou vyděšení a schovávají se za Mínu.*

MÍNA: "Tak dost, vy burani. Vydělili jste nám andělíčky, ale mě nevydělíte. Koukejte nám povědět, jestli už je konec světa, nebo ne!"

JEZDEC 3: "Helemese, ta ženská má odvalu. Chtěla by vědět, jestli už nastala apokalypsa."

*Jezdci na sebe chvíli koukají, krčí rameny.*

JEZDEC 4: "Kéž by. Brousím si zbraně celou věčnost. Ale my o tom víme prd. Běžte se zeptat Smrtáka."

---

## Scéna 4 - nebeská pouť - Smrt

*Smrták si brousí kosu v rytmu deathmetalů. Přichází Mína a za ní zbaběle klepající se vědci.*

MÍNA: "Zdravím kmotříčku."

*Smrták dál brousí a hudbu má hrozně nahlas.*

MÍNA: "Zdravím kmotře!" *(křičí)* "Héj Smrti!"

SMRT: "Ah, promiňte, nějak jsem se zaposlouchal." *(ztlumí hudbu)* "Jak vám mohu pomoci?"

MÍNA: "Byl byste tak laskav a prozradil nám, jestli už nastal konec světa?"

SMRT: "Hm, moc zajímavá otázka. Odpověď však ví," *(přemýšlí)* "pouze Beránek. Musíte se zeptat jeho."

MÍNA: "Děkujeme, tak promiňte, že jsme vás vyrušili."

*Smrták se ukloní a dál si brousí kosu. Mína a vědci odchází za zvuku opět hlasité hudby.*

---

## Scéna 5 - nebeská pouť - praotcové

*Přichází na louku, kam postupně přichází stádo ovcí.*

ALBERT: "Beránek? To se jako máme ptát nějaké ovce?"

OTTO: "To je obrazné pojmenování. Ty jsi bibli nečetl, vid'?"

ALBERT: "Jo, četl. Když jsem byl dítě, takovou tu dětskou, obrázkovou."

MÍNA: "To jsou mi učenci. Beránek je sám pán Ježíš! Musíme ho najít. Táhle někdo jde, zeptáme se."

*Přichází Abrahám, Izák a Jákob, kolem nich stádo ovcí.*

MÍNA: "Dobrý den, moudří muži. Netušíte, kde bychom našli Beránka?"

ABRAHÁM: "Hej synku, skoč pro dříví. Uděláme oheň, tady poutníci chtějí jíst."

IZÁK: "Ale tati, už zase? Posledně jsi mi dost nahnal strach."

ABRAHÁM: "Promiň synku, zapomněl jsem. Jákože, skoč pro to, my zatím pro hosty zabijeme beránka."

OTTO: "Vážený pane, jestli se nepletu, vy jste skutečně Abrahám?"

ABRAHÁM: "To jsem. Rodným jménem Abram, ale pak jsem to chtěl mít delší, tak jsem se přejmenoval. Zní to důstojněji."

OTTO: "Asi došlo k nedorozumění, vážený praotče Abraháče, my jsme nechtěli beránka sníst, ale mluvit s ním."

ABRAHÁM: "To jsou dnes ale divné mravy. Kdo to kdy slyšel, že by hosté chtěli s jídlem napřed mluvit."

IZÁK: "Tati, oni asi nechtějí mluvit s ovcí. Chtějí mluvit s Beránkem." (*ukazuje nahoru*)

*Jákob se nahne k Abrahámovi a něco mu zašeptá. Ten se zasměje a pokyvuje na souhlas. Jákob se svlékne do půl těla.*

ABRAHÁM: "Tak vy byste prý chtěli mluvit s Nejvyšším. Zda-li toho však jste hodni? Poradíme vám cestu, když tu přeperete mého vnuka Jákože. Tak se ukáže vůle Hospodinova."

*Jákob se rozcvičuje a Albert s Ottem se do souboje vůbec nehrnou. Nakonec vykročí proti soupeřovi Mína. Jákob předvádí svá bojová umění, skáče, kope do vzduchu a u toho bojově křičí. Když se přiblíží k Míně, ta mu vlepí takovou facku, až upadne. Jákob leží na zemi a drží si tvář.*

JÁKOB: "Tak to jsem nečekal."

IZÁK: "Já taky ne."

ALBERT: "Já taky ne."

OTTO: "Já taky ne."

ABRAHÁM: (*uznane pokyvuje*) "Nikdy nepodceňuj ženu, synu, zrovna ty bys to měl vědět." (*obrátil se*) "Vaše cesta nechtě se ubírá k Eliášovi prorokovi. Najdete ho podle ohně."

*Poutníci se rozloučí, vědci při odchodu obdivují Mínu. Praotcové a ovce odchází.*

---

## Scéna 6 - filmová sekvence - Eliášova jízda

*Opuštěná silnice, u ní stojí vedrem znavený stopař v kraťasech a tričku značky Camel - Jan Křtitel. Z kapsy vyndá medovou müsli tyčinku a zakousne se. Je zdáli slyšet zvuk silného motoru. Jan Křtitel vstane, stopuje. Ve vysokých otáčkách přijede ohnivý vůz Pontiac Firebird, prudce zabrzdí. Za volantem je Eliáš, celý v červeném. Nabere Křtitele, auto se odpíchne a uhání krajinou. Jedou, po cestě je stopnou Albert, Otto a Mína. Nastoupí a jedou dokud běží písnička. Záběrem na ceduli Mariánské lázně sekvence končí.*

---

## Scéna 7 - na čaji s Pannou Marií

*Prochází se lázeňskou promenádou a debatují.*

ALBERT: "Sympaťák, ten Křtitel. Hned bych se od něj nechal pokřtít, kdybych nebyl žid."

OTTO: "To já byl pokřtěn jako miminko. Kvůli babičce. Na náboženství jsem ale nechodil a teď mi to chybí."

ALBERT: "Já studiu Tóry a Talmudu taky moc nedal. Zajímal jsem se spíš o fyziku. Občas jsem měl ale dojem, že Bůh stejně ke mě promlouvá skrz vědu."

OTTO: "Vidíš, jsme chvíli v nebi a už se z nás pomalu stávají věřící."

MÍNA: "To já byla od dětství pořád věřící. Nikdy jsem nezapochybovala o tom, že Bůh je tu s námi, pro nás, že vždycky bude. A vidíte? Je to tak. Teď jsme v nebi. Chcete snad větší důkaz?"

OTTO: "Nejlepší vám tu něco divného?"

ALBERT: "Co jako?"

MÍNA: "Ježíšku na křížku, no jó. My už nejsme v nebi? Co děláme v Mariánských lázních?"

*V ústrety jim vyjde Panna Maria v královských šatech v doprovodu šesti žen. Nesou květiny a štěbetají, smějí se.*

MÍNA: "Šmarjá, to je sama Panna Maria!" *(přistoupí a zbožně před ní pokleknou s rukama sepjatýma)*

*Albert s Ottem se na sebe podívají, pokrčí rameny a pokleknou též.*

PANNA MARIA: "Ale prosím vás, povstaňte, na poklony si nepotrpím. Celé dny kvůli mě lidé proklečí, místo aby šli třeba někomu udělat radost. Ani nevíte, jak je mi to protivné. Kdyby se alespoň modlili k Nejvyššímu, ale ke mně? Vždyť já jsem jen obyčejná holka z Nazareta." *(dívký se v reakci zasmějí)* "Kdopak jste a co vás k nám přivádí?"

OTTO: "Dovolte, abych se představil, Vaše výsosti - Otto Bruncvík Vychrtle, vědec." *(skloní se k polibku ruky)*

ALBERT: "Mé jméno je Albert Benjamín Dreistein, taky vědec." *(ukloní se)*

MÍNA: "Já jsem Mína ehm Skočdokumbálová, uklízečka." *(vysekne pukrle)*

PANNA MARIA: "Marie, královna nebes, ale můžete mi říkat Miriam. To máme dnes ale krásný den. Procházíme se tu po městě a koho tu nepotkáme. Takoví vzácní hosté. Dáte si s námi čaj? Udělalo by nám to velkou radost, že dámy?" *(dámy přitakávají)*

OTTO: "Velice rádi."

PANNA MARIA: "Výborně, zajdeme tedy do mé oblíbené cukrárny, mají tam vynikající lázeňské oplatky."

*Když se usadí, objednájí si čaj, kávu a oplatky, začnou improvizovat a klábosí o počasí, současné módě, oblíbených knihách. Otto a Mína se živě účastní hovoru, Albert se nudí, nudí, až to rozčísne:*

ALBERT: "Miriam, mohl bych na moment přerušit tento rozšafný rozhovor a zeptat se na něco důležitého?"

PANNA MARIA: "Ale jistě, Alberte."

*Všichni zmlknou a napětí roste. Herci v dialogu dělají dramatické pauzy.*



ALBERT: "Nastal konec světa?"

PANNA MARIA: "Jsem si jistá, milý Alberte, že nenastal."

ALBERT: "Nechci být drzý, ale víte vy vůbec, co se děje teď na Zemi?"

PANNA MARIA: "Milý Alberte, nejsi drzý, jsi zvědavý. Víím o tom, co tě i tvé přátele trápí. Neboj se, všechno to dobře dopadne."

ALBERT: "Dobře dopadne apokalypsa?"

PANNA MARIA: "Ano. Apokalypsa je ve skutečnosti radostná dlouho očekávaná událost, že dámy?" *(dámy nesměle přitakávají)*

ALBERT: "Zánik života na Zemi a vyhynutí lidstva je radostná událost? Přejde mi to zvrácené."

OTTO: "Alberte, už to trochu přeháníš. Víš s kým mluvíš?"

PANNA MARIA: "Ne, ne Otíku, to je v pořádku. Jsou to dost důležité otázky. Mimochodem, dej si ještě dortík, vypadáš dost pohuble. Je to tak, Alberte, konec světa totiž znamená konec trápení, konec války, konec nemocí, konec smrti, konec všeho zla."

ALBERT: "A co bude pak?"

PANNA MARIA: "To ví jenom Bůh, ale jak ho znám, bude to něco velice krásného. Nová Země, Nový Jeruzalém, nová těla, nová jména, nový život ve společenství s živým Bohem."

ALBERT: "Bude i nová fyzika?"

PANNA MARIA: "Ano, řekla bych, že bude i nová fyzika. Domnívám se dokonce, že Bůh pozve své milované, aby tvořili s ním. Přál by sis tvořit s Bohem nové fyzikální zákony?"

ALBERT: "Inu taková apokalypsa by se mi docela líbila. Nová fyzika... no prostě wow."

OTTO: "Kdybich se mohl taky účastnit, to by bylo skvělé. Rád pomohl s novou optikou."

MÍNA: "Já bych rozhodně chtěla nový kýble. Z těch současných se ta voda furt vylejvá, ždímat v tom nejde, je to těžký, člověk, aby se strhal."

PANNA MARIA: "I nové kýble, milá Míno, nové mopy, cokoliv, si budeš přát."

ALBERT: "Nikdy bych si nemyslel, že to řeknu, ale začínám si přát, aby ta apokalypsa nastala."

OTTO: "Já též."

MÍNA: "Já taky."

*Dámy opět přitakávají.*

PANNA MARIA: "Zajímá-li Vás něco víc o tom, co se plánuje, navrhuji, abyste si promluvili s mým synem."

ALBERT: "Kdepak ho najdeme?"

PANNA MARIA: "Poslední dobou se prý zdržuje v hostinci. Tolikrát jsem ho zvala, aby za mnou přijel na čaj sem do lázní, ale on si nedá říct, pořád jen hospoda, hospoda. Kdyby alespoň jedl a pil zdravě, ale on stále dokola chléb a víno, chléb a víno. Ještě, že má tak tuhý kořínek, vzpamatoval se i z ukřižování, víte, tak se o něho zas tolik nebojím."

OTTO: "Moc vám děkujeme, Vaše výsosti a budeme se těšit na shledanou."

PANNA MARIA: "Na shledanou děti, však se určitě ještě potkáme."

ALBERT: "Na shledanou."

MÍNA: "S Pánem Bohem."

PANNA MARIA: "To já vždycky, pá pá, milácci."

### **III. Hospoda u Hospodina**

*Ježíš s apoštoly večeří, vesele se baví a vypráví si vtipy. Je tam i Jidáš a pořád se omlouvá. Vstoupí vynálezci a nadnesou otázku konce světa. Strhne se diskuse, nakonec se hlasuje, je to 6 proti 6 a Ježíš se zdrží hlasování. Takhle to dopadne vždycky. Konec světa v nejbližší době nebude, ale nikomu to neříkejte. Vynálezci vyjdou ven a jsou zmateni, neví, co dál. Ujme se jich švarný myslivec. Radí jim, aby se šli podívat do knihovny.*

---

Scéna 1 -